

W czerwcu — Zjazd ZKJ

PLENUM KC ZKJ, które odbyło się 9 bm. w Belgradzie, powzięło uchwały w sprawie zwołania w czerwcu br. XI Zjazdu Związku Komunistów Jugosławii i w sprawie trybu wyboru delegatów oraz zatwierdziło projekt też przedzjazdowych.

**Strajk górników
nie odbędzie się**

Sukces rządu Callaghana

KORRESPONDENT PAP Tadeusz Jacowicz pisze: Groźba strajku górników, która wisiała nad W. Brytanią od kilku miesięcy, została rozproszona. 9 bm. naczelne władze związku Zawodowego Górników podjęły uchwałę, przyjmującą rządowe warunki podwyżek płac dla 350 tys. pracowników brytyjskiego górnictwa. Decyzja przywódców górników, bardzo bojowego oddziału brytyjskiej klasy robotniczej, jest dużym sukcesem rządu premiera Callaghana, który stał w obliczu niebezpiecznej konfrontacji strajkowej.

Kidnaperzy przed sądem

NOWY JORK PAP. Policja nowojorska ujęła kidnaperów, którzy w ub. tygodniu porwali 11-letnią córkę projektanta mody Calvina Kleina i wyłudziła od niego okup w wysokości 100 tys. dolarów. Zwyrodnialcy szantażowali ojca spaleniem dziecka. Sąd w Manhattanie przygotował w trybie pospiesznym rozprawę. Na ławie oskarżonych zasiadają: 23-letnia wychowawczyni uprowadzonej dziewczynki Christine Ransay oraz jej dwaj bracia: 24-letni Cecil i 19-letni Dominique. Policji udało się odzyskać większą część okupu.

Makabryczna licytacja

LONDYŃSKI salon aukcyjny „Sotheby's” poinformował, że 8 marca wystawi na licytację czarną szwedzkiego filozofa Emmanuela Swedenborga. Dyrekcja salonu przewiduje, że osiągnie ona cenę od 2 do 4 tys. funtów. Wspomniany filozof — szwedzki mistyk — zmarł w Londynie w 1772 r. Naukowe Towarzystwo w Uppsali zawiadzało o autentyczności cząstek.

„Kurier” popiera inicjatywę „Expressu”

Kurier Szczeciński

Nr 34 (10 313)

Rok założenia 1945

Cena 1 zł

Mogadisz ogłasza powszechną mobilizację

Całkowity odwrót wojsk Somalii w Ogadenie

ADDIS ABEBA PAP. Rewolucyjne władze Etiopii wezwały wieczorem wojska somalijskie, znajdujące się na terytorium etiopskim, do zaprzestania dalszego oporu i poddania się, by polozyc kres dalszemu rozlewowi krwi w wojnie na pustyni ogadeńskiej.

APEL do armii somalijskiej został wystosowany po podjęciu przez etiopskie siły zbrojne zakrojonej na szeroką skalę kontrofensywy na wszystkich odcinkach frontu w Ogadenie. W wyniku skoordynowanej akcji lotnictwa i etiopskich jednostek lądowych oddziały somalijskie zostały wyparte z okolicy Harar i obecnie znajdują się w pospiesznym odwrocie w kierunku swej granicy.

W oświadczeniu władze etiopskie ponownie podkreśliły, że

ich siły zbrojne dążą jedynie do wyzwolenia kraju i nie zamierzają wkroczyć na terytorium Somalii.

Agencja Reutersa donosi z Mogadiszu, że somalijski minister informacji oświadczył na konferencji prasowej, iż rząd Somalii postanowił ogłosić powszechną mobilizację. Dodał on, że mobilizacja rozpocznie się wkrótce.

SETKI chłopów etiopskiej prowincji Harar zmuszonych do opuszczenia swych domów po wtargnięciu do tej prowincji oddziałów zbrojnych Somalii, powrócili już do swych wiosek i przystąpili do pracy. Wiele z nich — jak pisze etiopska agencja prasowa — wstąpiło do szeregów milicji ludowej, aby z żołnierzami regularnej armii walczyć o ostateczną likwidację agresji somalijskiej.

W ETIOPII prowadzona jest na szeroką skalę kampania przygotowania do powołania partii klasy robotniczej, kierującej się ideologią marksistowsko-leninowską. Poinformował o tym dziennikarzy przedstawiciel etiopskiego biura ds. organizacji masowych. Obecnie — powiedział on — osiągnięto porozumienie w sprawie jednolitego działania postępowych ugrupowań po-

litycznych kraju w celu utworzenia partii, która odegrałaby rolę awangardy rewolucji i gwarantowała by zwycięstwo etiopskiego świata pracy.

Mundial-78

Telefonem z Roviny

Wysłannicy Schoena „podglądają” naszych piłkarzy

TRENER piłkarskiej reprezentacji RFN Helmut Schoen, z którego zespołem Polacy spotkają się w inauguracyjnym meczu MS w Argentynie — niezwykle poważnie traktuje swoją zapowiedź, że nie ma za-

miaru lekceważyć polskiej drużyny. Od początku pobytu Polaków na treningu w jugosłowiańskiej miejscowości Roviny towarzyszy im grupa obserwatorów — „wywiadowców” z RFN.

Raj dla narciarzy

ZAKOPANE PAP. Po obfitym opadzie śniegu 9 bm. w Zakopanem panowała bezchmurna pogoda, a w Tatrach — świetne warunki narciarskie.

Na Kasprowym Wierchu notowano 11 stopni mrozu oraz 79 cm śniegu. Na Hali Gąsienicowej było 97 cm; w Zakopanem — 33 cm; na Bukowinie Tatrzańskiej — 39 cm. Gwałtownie wzrósł ruch turystyczny.

Ich szefem jest gruby pioskarz, jeżdżący czerwonym „Opłem Asconą” (w oczekiwaniu na Polaków potrafi wypić w haliu hotelu „Eden” kilkanaście kufli piwa). Nie odstępuje on polskiej drużyny, towarzyszy jej krok w krok. Interesuje go wszystko. Pomagają mu filmowcy, którzy utrwalają sylwetki polskich piłkarzy na taśmie filmowej. Ich również interesuje wszystko: to co jedzą, jak odpoczywają, jakie mają hobby, itp.

Okazuje się, że psychologia tajemniczy, która — zdaniem niektórych — zabiła oparowaną trenera Jacka Gmocha nie jest wcale przesadzą. Dziś „banki informacji”, posiadają już wszyscy, a dane zbierane do tych banków, są niezwykle wszechstronne i różnorodne. (Dokończenie na str. 2)

KTO ZOSTANIE MISS POLONIĄ?

20 LAT TEMU wybrano pierwszą w okresie powojennym Miss Polonię. Najpiękniejszą Polką uznaną została Alicja Bobrowska. Następne imprezy tego typu nie miały już ani takiego powodzenia, ani też godziwej oprawy i zysku z nich zrezygnowano. I oto w tym roku słodczy „Express Wieczorny” rzucił hasło: „Szukamy najpiękniejszej Polki”. Warszawska popołudniówka poinformowała, iż niedawno pierwsza Miss — Alicja Bobrowska — wystąpiła z inicjatywą przywrócenia wyborów

najpiękniejszej, zaś Zakład Wido-wisk Estradowych ZPR oraz „Express Wieczorny”, który patronował pierwszemu i wszystkim kolejnym wyborom Miss, postanowiły zorganizować konkurs na najpiękniejszą Polkę 1978.

Przy wyborze Miss, podobnie jak ma to miejsce na wszystkich tego rodzaju konkursach, pod uwagę brana będzie zarówno uroda jak i walory intelektualne i ewentualne uzdolnienia artystyczne (śpiew, recytacja, taniec). Wiek kandydatek 18—25 lat, stan ro-

dzinny — niezamężna. Eliminacje wojewódzkie rozpoczynają się już w marcu.

DO patronatu nad eliminacjami w kilkunastu okręgach — m. in. także w Szczecinie — organizatorzy zaprosili wszystkie gazety popołudniowe w kraju. „Kurier” popiera i podejmuje inicjatywę „Expressu”. Dziś możemy jedynie poinformować, że wyborom towarzyszyć będzie bogata oprawa artystyczna, zaś finał imprezy odbędzie się w Warszawie w maju br.

DZIS
W NUMERZE

◆ „Już wiem, że to jest właśnie to” ◆ Aby Polska rosła w humor... ◆ Wyłącznie dla dorosłych ◆

Fakty o konfliktach na granicy wietnamskiej

Dlaczego uciekają z Kambodży

OTO DALSZA CZĘŚĆ relacji korespondenta PAP w Hanoi, Piotra Rudzkiego, który w dniach od 25 do 28 stycznia przebywał wraz z innymi dziennikarzami zagranicznymi w strefie objętej konfliktem kambodżańsko-wietnamskim.

UCHODZCY kambodżańscy — pisze korespondent PAP — opowiadają przede wszystkim o warunkach życia w Kambodży.

Polak odkrywcą 10 planet

AMERYKAŃSKI astronom polskiego pochodzenia Chester Kowal z California Institute of Technology odkrył prawdopodobnie dziesięć planet systemu słonecznego. Po raz pierwszy nie znany dotąd obiekt niebieski, dotychczas w katalogu u r. Inni uczeni po twierdili jego obserwacje. Mini-planeta, nazwana „Obiekt-Kowal”, jest oddalona od Ziemi o 1,5 mil mld i znajduje się pomiędzy orbitami Saturna i Uranu. Jej średnica mieści się w granicach 100—400 mil. Niektórzy astronomowie twierdzą, że mini-planeta Kowala może być pierwszym dowodem na istnienie asteroidalnego pasa poza Saturnem. Polak odkrył uśrednio 13 i 14 kłęby Jupitera i 90 gwiazd supernowych. (PAP)

Z kroniki towarzyskiej

♦ STEWART MCCORMACK, najwięcej imprez sportowych na świecie, zamieścił się zmiłna muskułów... na złoto, a ścisł dotu, talentu i nazwisk mistrzów sportu na szczeblach międzynarodowych. Bez niego Jean-Claude Killy byłby skromnym kierownikiem wywozów sztuki. Mark Spitz nie potrafiłby zdobyć złotego medalu olimpijskiego (pływanie — Monachium), a Jackie Stewart zostałby zwykłym kierowcą brytyjskich samochodów. McCormack w przeciągu sekundy potrafił dać odpowiedź co będzie robił np. za 4 miesiące i 10 dni. Dyskretnie, skutecznie onanowanie — to cechy które pozwoliły mu w ciągu niespełna 20 lat stworzyć imperium komercyjne, bazujące na miłośnikach, nerwach i wizerunkach sportowców. Jego siła — uśmiełek — to cechy które pozwoliły mu w ciągu niespełna 20 lat stworzyć imperium komercyjne, bazujące na miłośnikach, nerwach i wizerunkach sportowców. Jego siła — uśmiełek — to cechy które pozwoliły mu w ciągu niespełna 20 lat stworzyć imperium komercyjne, bazujące na miłośnikach, nerwach i wizerunkach sportowców.

♦ VIVIAN LEIGH (na zdjęciu) zmarła przed 10 laty znakomita aktorka angielska, która światu sławę zdobyła grając w filmie „Przebiegłość w wiatrem” — ożwie znowu, tym razem na srebrnym ekranie, powstały bowiem plany nakręcenia biograficznego filmu o jej twórczości.

Główna rola nowelizerów nowo wschodzącej gwiazdy Marilee Benson, jak ludzko podobny do Lele, na fotografii trudno jest odróżnić.

♦ ZNANY amerykański parapsycholog dr Hans Holzer niełatwo zadowoła parę się fotografowaniem duchów. M. in. dowodzi on, iż swego czasu sfotografował ducha zamordowanego prezydenta Johna Kennedy'ego, którego głowę można obejrzyć w otoczeniu chmur. Przedstawiał również na ekranie TV zdjęcie ducha swojej żony i matki. Audyocje te obejrzało ponad 6 mln widzów. Dr Holzer utrzymuje, że takie fotografie udają się jedynie w obecności b. silnego medium.

Śmierć Kapłera

BONN PAP. W czwartek zmarł w Sothau (RFN) były pułkownik zbrodniarstwo wojenne Herbert Kapler. W sierpniu ub. roku zbiegł on ze szpitala więziennego w Rzymie.

dży. Wielu z nich było naczelnymi świadkami masowych mordów dokonywanych przez policję kambodżańską na własnych rodakach.

Techach Tan, chłopka z okręgu Sam Rong, jest jedną, która przeżyła masakrę swej rodziny. Polica kambodżańska dopadła uchodźców w odległości 3 km od granicy — 5 osób z rodziny Tan zginęło.

41-letni wieśniak z Tutapao, uciekł razem z 2-osobową rodziną brata oraz z trzema innymi rodzinami — łącznie 15 osób. Większość została schwytana i bestialsko zamordowana. Zniknęło 30 osób wywieziono na teren graniczny i sfotografowano, by następnie oskarżyć Wietnamczyków o dokonanie masakry.

Szerszy informacje o życiu w Kambodży dostarczyła 23-letnia Chrun Enh, nauczycielka szkoły podstawowej. W latach 1971—75 mieszkała w Phnom Penh, gdzie w 1973 roku zaczęła pracować w swoim zawodzie. Kiedy mieszkano w kamienicy, oskarżenie siostry Enh wraz z rodziną przybrało formę pociągów do Cam Pong w prowincji Kompong Cham. Dziś rodzice nie żyją, mąż, byłego żołnierza armii Lon Nola, aresztowano i zabito wkrótce po wywołaniu Phnom Penh.

W Cam Pong Enh pracowała w spółdzielni rolniczej arzeżającej ponad 500 osób. Wielu rodziców oddzieleno tam od dzieci. Ludzie pracują od godziny 5 rano do 9 wieczorem, z godziną przerwą w południe. Jedynie wyżywienie to razie osłona polewka z dodatkami kilku

„Szalony doktor” ujęty?

LONDON PAP. W walijskiej miejscowości Rhyll policja zatrzymała 49-letniego Sidneya Vincencia Noble. Rysojis aresztowanego zdaje się wskazywać, że to on jest tajemniczym mężczyzną nazywanym „Szalonym doktorem”, który grasował w miejscach Anglii, Szkocji i Walii. Jego ofiarami są głównie starze kobiety. Ow lekarz-szarlatan wyznaję ich adresy, składa wizyty i po zdobyciu zaufania swoich „pacjentek”, oferuje własne lekarstwa, po których zażył ofiary tracą przytomność. Wówczas „doktor” obrabowuje mieszkankę i znika. Od kwietnia ub. roku policja zanotowała przeszło 50 tego rodzaju wypadków. Policja poszukuje także mordercy, który pod koniec ubiegłego stulecia, poluje na prostytutki. Graje on w Yorkshirze, zwłaszcza w okolicach Leeds i dotychczas zamordował siedem „córek Koryntu”. Potwierdza zmasakrowanie zwłoki ostatniej ofiary, 18-letniej Heleny Rytki z Huddersfield znalezione koło miejscowego składu drewna.

STRZAŁY w cell Baadera zostały oddane przy użyciu specjalnej amunicji o nacięciach w kształcie krzyża, której w RFN wolno używać — ze względu na niszczące działanie — tylko na polowach. Uderzając w cel pocisk taki otwiera się jak grzyb i powoduje rany takie, jak pocisk dum-dum. Do magazynki wprowadzono sześć naboju, jeden tkwił jeszcze w lufie, trzy znalezione w celi.

Jeden z naboju tkwił w ścianie w tyłku, drugi w materacu, trzeci obdł się od ściany i potoczył się po podłodze, zatrzymując się mniej więcej na wysokości piersi Baadera. Do tej pory nie wiadomo, który pocisk był śmiertelny.

Baader został zabity „strzałem z bliska”, z wyłotem „tak przykrym do głowy”. Nikt nie dążył się w ten sposób zastrzelić bez oporu, chyba że zostałyby poprzednio obezwadnione np. związany, albo uderzony jakimś środkiem. Nie stwierdzono jednak śladów użycia przemocy, żadnych sił, ani otarć skóry czy zadrań, które świadczyłyby o walce. Choć Baader w ostatnich tygodniach przed śmiercią zżywał przysiadając łóżek leków, to trudno było mu wytrzymać, aby ograniczyć jego świadomość lub przeświadczyć go o przynależności.

bananów. Poślek ten podaje się raz, najwyżej dwa razy dziennie. Za pracę nie otrzymuje się żadnego wynagrodzenia. Każdy ma prawo do 3 koszul i 2 par spodni, rozmiarów, jednakże w praktyce przydział się tylko po jednej szuflce na osobę.

W wiosce jest szkoła podstawowa, jednakże jest ona czynna tylko godzinie dziennie i to nie co dzień. Codziennie natomiast organizowane są zebrania, na których mówi się m. in. o „obronie ojczyzny przed wietnamskim wrogiem”. Spółdzielnie kieruje 5 osób. Otrzymują oni lepsze pożywienie, m. in. bryz i mięsem. Gdy młodzi ludzie chcą wstąpić w związek małżeński, muszą przedstawić partnera kierownikowi spółdzielni, zarejestrować się i czekać aż zbierze się więcej par — nie mniej niż 8, nie więcej niż 20. Wówczas odbywają się zbiorowe zaślubiny.

Starzy i dzieci muszą pracować, a gdy nie chcą lub nie mogą u. znawani są za „reakcjonistów”, co jest równoznaczne z różnego rodzaju przesładowaniem. Cała wsińska obywatelstwo jest policja, aby nie dochodziło do ucieczek. (wł)

Akt oskarżenia przeciwko terroryście

PARYŻ PAP. Terroryści Elie Cohenu, sprawcy dwóch głośnych porwań w celu wymuszenia okupu, przedstawili zarzut udziału w kolejnym takim czynu. Uprowadził on go już o wiele udziału w uprowadzeniu w lutym 1976 wiceprezesa spółki akcyjnej SAAB- France — zwołanego po 34 dniach za 10 milionów franków okupu oraz w porwaniu w sierpniu 1976 bankiera Mallea. Brygada antygangowa aresztowała Cohena i jego siedmiu współwinników po ostatniej akcji. Obecnie Cohena jest oskarżony o próbie uprowadzenia barona Hottingera.

Strajk drukarzy RFN

BONN PAP. Strajk ostrzegawczy zachodniemieckich drukarzy ogłoszony na znak protestu przeciwko wprowadzaniu nowej techniki (która grozi utratą pracy tysiącom pracowników poligrafii) pozabawił czytelników RFN wielu gazet. Strajk objął 14 wielkich ośrodków RFN. Obok drukarzy i czererów w strajkach ostrzegawczych w Hamburgu, Stuttgartu, Frankfurtu nad Menem, Duesseldorfie i wielu innych uczestniczą również dziennikarze.

„NA DNIE szalenie zamkniętej próbki — szczypta białego proszku; zaledwie kilka miligramów. Jak się okazuje, ta ilość wystarczy, aby człowiek podrośli o kilka centymetrów. Proszek, o którym mowa, to hormon wzrostu.

Grupa moskiewskich specjalistów z Instytutu Onkologii już od kilku lat zajmuje się problematyką regulowania wzrostu człowieka. Czołową rolę w badaniach odgrywa prof. dr nauk biologicznych Anatol Lazzariew. Jego zdaniem, hormon wzrostu, który powstaje w przysadce mózgowej, jest „odpowiedzialny” za wiele procesów zachodzących w organizmie. Brak lub nadmiar tego hormonu powoduje, że człowiek albo przestaje rosnąć, albo rośnie nadmiernie.

Świat medyczny wiedział o tym już od dość dawna. Rzecz polegała na tym, jak otrzymać z przysadki mózgowej ów „eliksir wzrostu” w stanie krystalicznie czystym. Z tym nie było zbyt łatwo, gdyż przysadka jest bardzo mała i trudna do wyizolowania. W końcu udało się wyizolować hormon wzrostu. Substancję tę otrzymać można również we wspomnianym instyucie moskiewskim.

W poszczególnych przypadkach antyusurowa hamuje również rozwój komórek rakowych, a także daje dobre wyniki w leczeniu cukrzycy. Przy tym ciekłym schorzeniu — normalizuje wymianę węglowodanową, pozwalając na zmniejszenie dawek insuliny, a nawet na całkowite jej odstawienie. Poprosiliem profesora, żeby opowiedział o rezultatach dotychczasowego leczenia dawek insuliny, a także o skutkach jej odstawienia. Leczyliśmy głównie dzieci w wieku 8—12 lat, które albo już były zahamowane w rozwoju, albo osiągały wzrost za wysoki dla swojego wieku. Oto przykład. Przyprowadzono do nas 9-letniego chłopca, którego wzrost zahamował się na poziomie 106 cm, stanowiąc zbyt niskim. Zaczęliśmy stosować nasz preparat — i oto rezultat: w ciągu 2 miesięcy malec „wyduł się” o 15 cm.

Jednym pacjentów trzeba leczyć w pełnym cyklu i dopóki ich organizm się w stanie rosnąć; innym wystarczy okres 2—3 miesięcy dla pobudzenia mechanizmów rozwojowych. Oczywiście preparat może być używany tylko przez organizm, który zachowuje tendencję wzrostową, co łatwo stwierdzić za pomocą aparatury rentgenowskiej. Chłopiec, którego rosnąć, dopóki nie skończył pięciu lat.

Zapytałem więc o to, co najbardziej interesuje pacjentów i możliwości korzystania z terapii. Profesor przyznał, że nie ma entuzjazmu, mówiąc, że wprowadzenie preparatu do szerokiej praktyki będzie jeszcze wymagało czasu. Trzeba przede wszystkim dysponować wielką ilością przysadki mózgowej, a obecnie jest o nią bardzo trudno. Istnieje idea stworzenia krążkowego „banku” tego materiału. Z czasem będzie można zwiększać produkcję preparatu Lazzariewa i rozszerzać możliwości kuracji.

„Eliksir wzrostu” profesora Lazzariewa

Georgi ROZINSKI

Znamienna „twórczość” E. IONESCO

TYGODNIK „LITERATURA GAZETA” (nr 4) ostro skrytykował dramaturga francuskiego Eugène'a Ionesco za jego antyradzieckie wypady.

„W jednym z swych ostatnich numerów — pisze LITERATURA GAZETA — francuski tygodnik FIGARO publikował kolejny antyradziecki „monolog” Eugène'a Ionesco. Mówimy „kolęny”, gdyż liczba takich „monologów” przewyższa już liczbę dramatów napisanych przez autora „Nosoroga”. Ionesco w swoich paskiwach zajmuje się jedynie rozbiciem i kłódkami ze wszystkich antyradzieckich szablonów stworzonych przez propagandę burżuazyjną. Jego nowy „monolog” wyróżnia się jednak szczególną zaciekłością, z jaką jego autor atakuje radzieckofrancuskie kontakty kulturalne. Ionesco domaga się, aby położyć „weto” na kontakty między „kami radzieckimi i francuskimi. „Apel” ten zwrócony jest przede wszystkim do Stowarzyszenia Literatów Francuskich.

Przyski korespondent tygodnika LITERATURA GAZETA, L. Zamolski zwrócił się do sekretarza generalnego tego stowarzyszenia z prośbą o zajęcie stanowiska wobec „monologu” Ionesco. „Kieruje nim — brzmiała odpowiedź — głęboka tendencja, w przeciwnym razie Ionesco nie podjąłby swego idiotycznego ataku”. W dalszej części materiału pismo przytacza wypowiedź pisała francuskiego Casaux na temat rozwoju owych kontaktów między pisarzami obu krajów.

Co rzeczywiście działo się w Stammheim?

STRZAŁY w cell Baadera zostały oddane przy użyciu specjalnej amunicji o nacięciach w kształcie krzyża, której w RFN wolno używać — ze względu na niszczące działanie — tylko na polowach. Uderzając w cel pocisk taki otwiera się jak grzyb i powoduje rany takie, jak pocisk dum-dum. Do magazynki wprowadzono sześć naboju, jeden tkwił jeszcze w lufie, trzy znalezione w celi.

Jeden z naboju tkwił w ścianie w tyłku, drugi w materacu, trzeci obdł się od ściany i potoczył się po podłodze, zatrzymując się mniej więcej na wysokości piersi Baadera. Do tej pory nie wiadomo, który pocisk był śmiertelny.

Baader został zabity „strzałem z bliska”, z wyłotem „tak przykrym do głowy”. Nikt nie dążył się w ten sposób zastrzelić bez oporu, chyba że zostałyby poprzednio obezwadnione np. związany, albo uderzony jakimś środkiem. Nie stwierdzono jednak śladów użycia przemocy, żadnych sił, ani otarć skóry czy zadrań, które świadczyłyby o walce. Choć Baader w ostatnich tygodniach przed śmiercią zżywał przysiadając łóżek leków, to trudno było mu wytrzymać, aby ograniczyć jego świadomość lub przeświadczyć go o przynależności.

SCEPTYCY wysuwają dwie zasadnicze wersje. Jedni twierdzą, że Baader zmarł w Stammheim, drudzy, że na pustynnym płasku Mogadiszu. To ostatnie twierdzenie opiera się na zagadkowym odkryciu śladów piasku na butach Baadera. Zmarły był obuty w stosunkowo nowe, sznurowane buty na krepie. Nie byłoby o czym mówić, gdyby nie fakt, że więźniowie z siódmego piętra zwykli chodzili w sandałach lub pantoflach gumowych, a jeszcze częściej w skarpetkach lub boso — mieli bowiem dosyć stałego zjednoczenia butów podczas stałych kontroli i poszukiwania materiałów wybuchowych oraz grypów.

Spodlegawczy prof. Holczbeck z Wiednia zwrócił podczas lustracji cel uwagę urzędników i adwokatów na to, że do butów przypięto jest coś, co wygląda jak ziarnka piasku i zalecił dokładne zbadać, co to jest. Adwokat Heldmann twierdzi, że widział to dokładnie na obu poduszeczkach „straka barwista jasnego, drobnoziarnistego piasku”. Byłoby więc prawdą twierdzenie zagranicy, że Baader został specjalnie przewieziony do Somali — dokąd zresztą chciał wyjechać — aby porwać samolotu „Landsht” uwarunkować obywatelstwo w tym kraju. Czy minister stanu Wischniewski nie mówił niejasno o pewnych informacjach, „wpro-

wadzonych” do rozmów z Palestyńczykami? Ale to awanturniczą wersję można podważyć w wielu punktach.

Po pierwsze: Opublikowany protokół rozmów radiowych między więźniem lotniskowym w Mogadiszu a przywódcą oddziału porywaczy „kapitanem Mahmudem”, zawiera jedynie (nieprawdziwą) informację, że jedenastu więźniów zostało zwolnionych, ale że będą w „Somalii” nie wcześniej niż rano. Na skutek tej informacji, podanej o godz. 17, porwacze przedłużyli ultimatum do godz. 1.30.

Po drugie: Z raportu obsadzenia nie wynika nawet przejściowe przeniesienie Baadera ze Stammheimu.

Po trzecie: Przeciwnie temu przewidywa także rejestr odwiedzających. Jeszcze wczorajszym popołudniem 17 października go godz. 14 Baader przez 10 minut rozmawiał w celi z odwiedzającymi z przedstawicielami Federalnego Urzędu Kancelarskiego i z głównym komisarzem z Federalnego Urzędu Kryminalnego na temat swojego zwolnienia.

Po czwarte: Wczorajem, ok. godz. 23.10 połącznik jeszcze grzeźnił swoje tabletki.

Po piąte: Tak samo nie zgadzają się czasy lotów. Na przelot ze

Stuttgartu do Mogadiszu samolot Boeing 707 potrzebował około 8 godzin 15 minut do 8 i pół godziny, bez lądowania...

Rzekomy piasek na poduszeczkach nie został jednak wspomniany — co dziwne — w protokole z obdukcji zwłok. Wspomniany tam natomiast o „zabrudzeniu w formie ziaren” na prawej nogawce spodni. Nie mogło ono powstać w czasie spaceru po dziedzińcu więziennym po czworu terrorystów wyprawianym tylko na taras na dachu, gdzie nie ma żadnego piasku. Mogło to być jednak pozostałością robót budowlanych (prowadzonych wiosną), kiedy to więźniowie podobno całymi torbami „organizowali” sobie gips na dziedzińcu, w ich celach. Jeśli Baader chciał upozorować tajemniczą śmierć, to mogło mu przyjść do głowy „przysilenie” butów „po afrykańsku”.

Wszystkie te domysły szybko można by wykluczyć, gdyby znany był dokładny czas śmierci. Ale nie można go było określić, bowiem lekarz i sanitariusze zapamiętali zmarłego rano tempem zwłok, a potem cele były zamknięte przez prawie osiem godzin — wbrew wszelkim przedstawieniom prof. Mallacha.

(cdn)

(8)

stoskiem.

— W zasadzie jednak można u pa-
nia kupić prawie wszystko.
— Ostatnio generalnie zaopatrze-
nie poprawiło się, co widać także
w naszym sklepie. Poza tym sta-
ram się, by poszczególne artykuły
były jednak w ciągłej sprzedaży.
Dlatego też raz w tygodniu jestem
w hurtowni WSS „Społem” i do-
kładnie wertuję całą kartotekę.
Zamawiam wszystko, nawet na za-
pas, by zapewnić ciągłość sprzeda-
ży.

— Czy sklep ma duży magazyn?
— Tak, 444 m. kw. Tyle samo, co
sala sprzedaży.
— A jeśli jakiś artykuł okazał się
bublem?

— Uważam, że każdy towar ma
swojego klienta. Zamawiam oczy-
wiście w różnych ilościach, biorąc
pod uwagę cenę oraz walory użyt-
kowe i estetyczne. Klient nie może
odejść z niezłym ani też z substy-
tutem. Wychodząc ze sklepu powin-
nien być zadowolony.

— I tak najczęściej bywa. W do-
datku wiele osób, przychodząc np.

W „Kurierowej” kawiarence Wszystko dla klienta

W OGÓLNOPOLSKIM kon-
kursie na najlepszy supersam
„Społem” trzecie miejsce zajął
sklep branży przemysłowej (nr
561) przy ul. Santockiej w Szcz-
ecinie. Kierownikiem tej placów-
ki jest Stefan Samulak, z któ-
rym rozmawiamy dziś w kawi-
arence.

— TRZECIE miejsce w kraju to
duży sukces. Gratuluję.

— Ucieszyliśmy się bardzo z te-
go wyróżnienia. Przyznam się je-
dnak, że było to zarazem spore
zaskoczenie.

— Dlaczego?

— Wydawało się, że znacznie wię-
ksze szanse mają duże i ładne skle-
py, jakich nie brak np. w War-
szawie czy Poznaniu.

— Nie to jednak decydowało w
tym konkursie, lecz zaopatrzenie,
kultura obsługi.

— Brano pod uwagę różne czyn-
niki. Najważniejsze jednak, że klien-
ci z osiedli Przyjaźni i Kalina są
zadowoleni. To dla handlowca jest
największą satysfakcją. Byłem o-
statnio na spotkaniu z mieszkań-
cami i nie usłyszałem ani jednego
krytycznego słowa.

— Na zakupy przyjeżdżają tu rów-
nież szczecinianie z innych dziel-
nic. Wiśń o pojawieniu się np.
szklanek rozchodzi się bardzo szyb-
ko.

— Nie jestem tym zachwycony.
W końcu to tylko sklep osiedlo-
wy. A szklanki rzeczywiście by-
ły — na początku tygodnia — i to
sporo. Tylko w poniedziałek sprze-
daliśmy ich 16 tysięcy. Procz tego
mielśmy różnego rodzaju kielisz-
ki i kryształ.

— Skąd pan to wszystko bierze?
— Branża przemysłowa jest nie-
typowa dla WSS „Społem” i nie
wszystkie artykuły dostajemy po-
przez naszą hurtownię. Często więc
jeżdżę po kraju i zamawiam bez-
pośrednio u producentów.

— Nie lepiej załatwiać poprzez
WPHW?

— Niezbyt dobrze współpracuje się
z tym przedsiębiorstwem. Zupełnie
nie dostrzega naszych potrzeb. A
przecież w sklepie są nie tylko ar-
tykuły gospodarstwa domowego, pro-
szki, kosmetyki, ale i wyroby pas-
manteryjne, materiały. Oczywiście
różne podstawowe, najbardziej nie-
zbędne mieszkańcom osiedli. Dla
przykładu — nie możemy doprosić
się o żarówkę.

— Wybor lamp też jest znikomy.
— Wkrótce będzie ich więcej. „Po-
lam” obejmie patronat nad naszym

tylko po proszek, kupuje przy o-
kazji i to i tamto.

— Cieszę się z tego.

— Ile wynoszą obroty?

— W ubiegłym roku — 40 mln zł.

— Spodziewałem się większych.

— To są naprawdę duże obroty w
tej branży.

— Mieszkając w pobliżu nie wi-
działem, by sklep był zamknięty z
powodu rewanżu, przyjęcia towa-
ru itp.

— Dzięki dużemu magazynowi to-
war możemy przyjmować bez prze-
rywania sprzedaży. Remanenty na-
tomist odbywają się poza godzinami
otwarcia, albo też w niedzie-
le. Raz tylko w ciągu minionych
dwóch lat zamknęliśmy sklep na ca-
ły dzień, właśnie z powodu rewan-
żu. Nie mieliśmy jednak na to
żadnego wpływu.

— Rozmawiamy o rzeczach oczy-
wistych, a jednak niezwykłych. Han-
del nie zawsze pracuje tak, jak te-
go życzyliby sobie klienci.

— Nie jest to łatwy kawałek chle-
ba. Praca w sklepie wymaga po-
święcenia, cierpliwości, autentycz-
nego zainteresowania. Trzeba znać
rynek, mieć wyczucie potrzeb klien-
ta.

— Mówi pan o idealnym handlowcu...

— Do tego powinniśmy wszyscy
dążyć.

(Jas)

Opowieści szczecińskich ulic

ESTAKADA nad „kocimi łbami”

BEZ żalu pewnie pożegna-
ją szczecinianie uliczkę o
dziwnej nazwie Kocielby.
Skazali ją na rychłą zagładę
urbaniscy projektujący Trasę
Zamkową. Na dobrą sprawę po-
za pracownikami przedsiębior-
stw mających w okolicy swe sie-
dziby i agendy, niewiele miesz-
kańców grodu Gryfa wiedziało
o istnieniu ulicy o tej nazwie.
Któż bowiem bez konkretnego
interesu zapuszcza się w zaułki
starej Łasztowni — wyspy, na
której w XV wieku rozlokował
się szczeciński port.

Port grodu szczecińskiego w
X i XI wieku znajdował się
w maleńkiej płytkiej zatoczce
rzecznej u stóp zamkowego
wzgórza. Potem przenosił się
nad głębszą wodę — w pobli-
żu dzisiejszego Bulwaru Piastów
Pomorskich, by w końcu prze-
nieść się na drugi brzeg Odry,
ściślej — na wyspę. Z XVI-wie-
cznej kroniki Kantzowa wy-
nika, że już czterysta lat temu
stały tam spielerze i skład
portowe.

Wracając jednak do wspo-
mnianej ulicy Kocielby, należy
powiedzieć, że żadnego Kocielby
nie było... Autor nazwy miał po-
 prostu na myśli nierówny bruk.
Zapewne drukarz składający
nazwę na pierwszym z planów
miasta połączył przez nieuwagę
dwa wyrazy w jeden!

Zresztą twórca nazwy pewnie
ulicy z bliska nie widział. Pech
chce bowiem, że akurat ta dro-
ga ma kostkę równą i gładką
jak stół, ani śladu „kociel-
bów”. Dawniej ulicę zwano
Kłodną, od Mostu Kłodnego,
który tu właśnie się łączy z
Łasztownią. Ulicą Kłodną je-
chało się więc z portu na Pod-
zamcze.

Nim jeszcze zbudowano Most
Kłodny, właśnie w tym miejscu
zamysłano Odrę grubą drewnia-
ną kłoda uciepioną na łańcu-
chach. Żaden statek ani nawet
łódz rybacka nie mogła wypłynąć
od północy do szczecińskiego
portu bez zapłacenia myta.

Most postawiono w XV wie-
ku; niskowodny i drewniany, z
bramowym zwodzonym prze-
śłem pośrodku. Zamykaniem i
otwieraniem skrzydeł mostu zaj-
mował się zaprzysiężony mia-
stowy urzędnik zwany dragowym.
Statki wpływające do portu
(odcinek Odry między dwoma
mostami miejskimi: Długim i
Kłodnym) musiały sprzedać swe
towary obywatelom szczeciń-
skim. Nie mieli kupcy zamorscy
innego wyjścia, skoro dalszą dro-
gę w górę rzeki zamykał defi-
nitywnie niski i wcale nie zwo-
dzony Most Długi.

W wieku osiemnastym dre-
wnianą konstrukcję Mostu Kłod-
nego zastąpiono żelazną i takim
przetrwiał bez większych zmian
do 1944 roku. Dobrze się stało,
że w pierwszym porwie zapalu
mostu tego po prostu nie od-
budowano. W międzyczasie bo-
wiem narodziła się znacznie
szczęśliwsza koncepcja, uwzględ-

niająca plany rozwoju miasta
bez mała do końca stulecia.

Ul. Kocielby wiedzie dziś
wprost do głównej bazy Przed-
siębiorstwa Połówek Daleko-
morskich i Usług Rybackich
„Gryf” przy Nabrzeżu Bulgar-
skim. Firma ta nie umieściła
jej jednak w swym adresie...
Cóż, kocie łby nikomu nie w
smak.

Kiedyś uliczka (wówczas na-
zywana Kłodną) stanowiła od-
cinek ważnej trasy komunika-
cyjnej. Po zrujnowaniu przez
Niemców Mostu Kłodnego sta-
ła się trzeciorzędnym zaułkiem
wśród zrujnowanych magazy-
nów portowych. Znow, mniej
więcej w tym samym miejscu,
stanie most przez Odrę, jednak
będzie to prawdziwy gigant w
porównaniu z dawnym Kłod-
nym.

NIEDALEKO przy ul. Wła-
dysława IV, kilka dni temu u-
rocznicę wbito pierwszy z 612
pali betonowych. Dadzą one pod-
stawę konstrukcji wspierającej
estakadę, która pobiegnie nad
Łasztownią, by dalej przekracza-
jąc tereny portowe wpieść się
w trasę ulicy Gdańskiej. Nad
ulicą Kocielby wzniesie się no-
woczesna Trasa Zamkowa.

Oby z równym powodzeniem
prawdziwe kocie łby, doskwie-
rające na niejednej jeszcze pe-
ryferijnej ulicy w Szczecinie,
zastępowano asfaltem...

W roku ubiegłym ubyło na
mapie miasta kilka ulic w oko-
licy Stocznim. A. Warskiego.
Ogromna fabryka okrętów, wci-
nięta między rzekę i ruchli-
wą trasę komunikacyjną, dusi-
ła się w swych granicach. By-
dać stoczni nieco szerszego od-
dechu, miasto odstąpiło jej kil-
ka małych ważnych uliczek. Nie-
ma więc już ulicy Danuty, Ślu-
sarskiej i Walcovej.

Nikt nie uroił też nad nimi.
Po prostu przestały istnieć. Po-
dobnie będzie z ulicą Kociel-
bą na Łasztowni. W zamian —
szykuje się kilka całkiem no-
wych, bardzo atrakcyjnych ulic
w nowo budowanych osiedlach
na tamtym brzegu Odry. (law)

Ostatnimi czasy zapanowała
wśród kolekcjonerów moda na fa-
jansy. Pojawiły się więc duże ilości
różnych w kształcie i formie kufli
do piwa, sprzętu kuchennego i...
toaletowego. Te ostatnie naczynia
przed wielu laty w szacownych
mieszkańskich domach miały
swoje stałe miejsce... pod łóż-
kiem.

Jest także w Szczecinie kolek-
cjoner lamp nათოვთ. Jednak
nie są to zwykłe stojące lampy.
Hobbysta poświęcił się gromadze-
niu połączonych wiszących żyran-
doli. Waga niektórych z nich jest
tak duża, że nie można ich u-
mieścić na sztachetach naszych
mieszkań z nowego budownictwa.

Ruch kolekcjonerski w naszym
mieście nabiera rumieńców.
Wszystkich zainteresowanych i
ciekawą formą spędzania wolne-
go czasu odsłamy do Klubu
„Pocztylon”, gdzie odbywają się
spotkania Szczecińskiego Klubu
Kolekcjonerów.

(Macz)

Nawet nie ma kocich łbów...

Fot. Z. Jodkowski

NIEDAWNO zgłosił się
do redakcji Czytelnik. Przy-
niósł zainicjowaną zależoną
na swojej działce. Okazało się,
że zawiera ona pokładną ilość
marek z roku 1922, czyli z tzw.
okresu inflacyjnego. Marek było
bardzo dużo — tak się przynaj-
mniej nam wydawało — bo aż
milion.

Zadzwonił do red. Władys-
ława Wojciechowskiego z OTV
w Szczecinie, gdyż jest on jed-
nym z współzałożycieli Szczeciń-
skiego Klubu Kolekcjonerów. Za-
pytaliśmy jaką wartość kolekcjo-
nerską posiada nasz „skarb”.
Usłyszeliśmy odpowiedź, która
bardzo nas rozczarowała. Nasz
rozmówca ocenił wartość kole-
kcjonerską naszego złożeńiska
(w przeliczeniu na złotych) na...
20 zł.

— Dlaczego tak mało? — za-
waliśmy — przecież to aż mil-
ion marek!

— Człowiek szczeciński kolek-
cjoner poinformował nas, że właści-
wie nasze złożeńisko to nie liczą-

Kolekcjonerzy mają głos

SZABLA ZA... 500 BILIONÓW

ca się w świecie kolekcjonerów
„drobnica”. Jeżeli mamy już o-
choć rozmawiać z szanującym
się numizmatykiem, to musimy
rozpocząć z nim pertraktację od...
jednego biliona. Do biliona
marek z okresu inflacyjnego nikt
z nami nie będzie rozmawiał.
Banknot o wartości 1 biliona
przeliczony na polską złotówkę
wymienią „kosztuje” na gieldach
kolekcjonerów około 500 zł lub
jakis mało wartościowy „dubel” —
odznaczenie z okresu po II woj-
nie światowej lub odznakę resor-
tową.

Jednak na gieldach bywają i
inne odznaki płańczone z okresu

inflacji. Dopiero one wywołują
dreszcz pożądania u rasowego
zbieracza. Pojawił się np. ostatnio
banknot o nominalnej wartości
500 bilionów marek. Dopiero on
ma wartość... szobli kowalew-
skiej z napisem (taką mieli ofi-
cerowie kowalewii we wrześniu
1939 r.).

Okazało się, że nasz „skarb”
możemy oddać do redakcyjnej
go archiwum ciekawostek. Korzy-
stając jednak z okazji, iż nasz
rozmówca „siedzi” w temacie,
poprosiliśmy red. Wojciechowskie-
go o kilka informacji z pierwszej
ręki o tym co się dzieje w szcze-

cińskim świecie kolekcjonerskim.

DOWIEDZIELISMY się więc, że
Szczeciński Klub Kolekcjonerów
liczy nadal 150 członków. Nadal
też fużem w tym doborowym to-
warzystwie jest inżynier Macie-
jewski. Dotychczas nikt nie jest
w stanie zagrozić jego zbiorom
militariów, broni białej i palnej,
mundurów, odznak i odznaczeń
polskich. Szczeciński kolekcjoner
od dawna konkuruje (z dużym po-
wodzeniem) z niejednym muzeum
regionalnym. Najczęściej wstępu-
jącymi grupami kolekcjonerów,
oprócz zbieraczy militariów, są
szczecińscy numizmatycy.

Jak sprawniej
remontować
statki

Stocznia — armator: naczynia połączone

PLAN branży remontów statków zakłada na rok 1978 dalszy wzrost sprzedaży wyrobów i usług zarówno na rynek wewnętrzny jak i na eksport. Zwiększają się zwłaszcza remonty dla floty krajowej. Po raz pierwszy remonty dla krajowych armatorów uzyskały tę samą rangę, co produkcja eksportowa. Dotychczas zaliczane były do niższej cenionej tzw. „produkcji innej”. Sytuacja ta sprawiała, że armatorzy część floty kierowali do remontu w stoczniach zagranicznych, podczas gdy nasze zabiegali o zagranicznych kontrahentów.

W tym roku zakres usług remontowych dla PLO wzrasta o 9 proc., dla PZM o 19 proc., dla „Odry” o 28 proc., „Daimoru” o 18 proc. i dla „Gryfa” o 30 proc. Dzięki temu potrzeby floty krajowej winny być zaspokojone w 91,5 proc., nie licząc statków, których wielkość uniemożliwia remonty w kraju (choć o wielkie zbiornikowce). Rosnące zadania przy ograniczonych możliwościach wzrostu zatrudnienia narzucają konieczność poprawy efektywności gospodarowania i to tak w stoczniach jak i u armatorów. Działła tu bowiem system naczyń połączonych.

Aby zgłębić problem, by poznać najbardziej węzłowe kierunki poprawy efektywności gospodarowania w organizacji remontów floty, przeprowadziliśmy rozmowy z dyrektorem naczelnym Szczecińskiej Stoczni Remontowej inż. Stanisławem Ozimkiem i dyrektorem technicznym PZM inż. Marianem Ozarowskim.

— TRZEBA sobie zdać sprawę — stwierdza inż. Ozimek — że moc produkcyjna stoczni jest określona. Czyli możemy zobowiązać się tylko do tego, co możemy zrobić. Armatorzy o trzymując do swej dyspozycji określone części tej mocy i w takich ramach powinni budować swoje plany remontowe. Oznacza to, że muszą określić ile pracochłonności przeznaczają na który statek oraz zdeklarować kiedy jednostka zostanie podstawiona do remontu. I tu występuje wiele zjawisk, które komplikują życie i organizację pracy w stoczni, a następnie w efekcie stają się powodem skarg i pretensji.

O jakie sprawy chodzi? W stoczni występuje permanentne zjawisko podstawiania statków o źle zaplanowanym zakresie remontowym. Specyfikacje remontowe nie obejmują wszystkich pozycji, które faktycznie są wykonywane. Nie więc dziwnego, że różnice między planowanym a rzeczywistym zapotrzebowaniem mocy są średnio o 50 proc. większe, a w niektórych przypadkach dochodzą do 100 proc. Trudno więc mówić o dotrzymaniu terminów, gdy zupełnie niespodziewanie zwalają się na stocznice dodatkowe kłopoty materiałowe, brak określonych części zamiennych i rozszerzone zakresy prac kooperacyjnych. Działanie takie sprzeczne jest z założeniami koncentracji i przygotowania zakładu do wykonywanej pracy. Dyscyplina remontowa jest tu niezbędna tak z jednej jak i z drugiej strony, gdyż na prze-

biegu remontu ma znaczny wpływ służba techniczna armatora. W Szczecińskiej Stoczni Remontowej mówi się, że należy dopuszczać maksymalnie do przekroczenia o 10 proc. zaplanowanej pracochłonności na prace nie objęte specyfikacją, i to w przypadkach wynikających z niemożliwości przewidzenia napraw czy wymian przed rozmontowaniem urządzeń.

Wysoki, nie planowany dodatkowy zakres remontów burzy plan strukturalny samej stoczni, przyczyniając się do falo-

zastępuje się działaniami do-
rażnymi.

I trzeci warunek: załoga. Utało się, że w chwili podstawienia statku do remontu część załogi schodzi, przychodzi inni lub zgola daymani. Załoga zmienia się również przy wyjściu statku w morze. Jest to zjawisko niezmierznie komplikujące prace stoczniozwoć. Wydawałoby się — co rotacja załogi ma do przebiegu remontu. A ma. Chodzi przede wszystkim o ludzi zajmujących czołowe stanowiska w hierarchii statkowej. Tak np. mechanik

Ozimek. — Zależy to tylko od wspólnego frontu, od działań podjętych razem z armatorami. Rozmawialiśmy już na ten temat. Zgadza się z nami. Lecz problem trzeba doprowadzić do świadomości wszystkich techników i mistrzów, a także wszystkich oficerów nawigatorów i mechaników. Front dla przełamania niedobrych nawyków musi więc być bardzo szeroki. Liczymy, że gdybyśmy mogli tak pracować chociaż dwa miesiące, przy mniejszym wysiłku z naszej strony osiągnęlibyśmy znaczne rezultaty, przede wszystkim w terminowości. Określamy je na 25% oszczędności w czasie. A co oznacza to dla floty, i że wymierne jest to w złotych, nie potrzebuję dodawać. Jest to nasza największa rezerwa, którą trzeba i można wykorzystywać, zwłaszcza, że utrzymujemy zatrudnienie na nie zmienionym poziomie, a i środki produkcyjne jak i technologie radykalnie się w najbliższym okresie nie zmieniają.

DO tych samych problemów ustosunkował się dyrektor techniczny PZM inż. Marian Ozarowski.

— **MAMY** określone trudności w przeprowadzaniu w kraju krótkich remontów. Problem remontów to sprawa utrzymania wysokiej gotowości technicznej floty, określonej w br. na 89 proc. Dlatego też zależy nam na każdym dniu. W roku ubiegłym zrobiliśmy kilka posunięć organizacyjnych, które obecnie powinny dać efekty w lepszym przygotowaniu specyfikacji remontowych, lepszym nadzorze, a także w przygotowaniu części zamiennych. Ku naszemu zaniepokojeniu stocznie nie przeprowadzają defektacji zgodnie z przepisami. Proces ten trwa niejednokrotnie do trzech czwartych czasu trwania remontu. Dlatego też armator w pewnych przypadkach nie może nadażyć z dostarczaniem wymaganych części. Terminy podstawiania statków uaktualniamy na 20 dni przed kwartałem, ale zdarza się, że mamy ładunek, do którego przewidzienia nadaje się statek planowany do remontu. I wtedy musimy decydować co jest korzystniejsze, charterować obcy statek, czy wioząc ładunek swoim — spóźnić jednostkę do remontu. Mamy też ustalenia, że nie wolno zmieniać kierowniczek kadry statku przed remontem, powinna ona przebywać tak w stoczni jak i jakiś czas po remoncie na jednostce. Ale ograniczona liczba ludzi zwłaszcza latem, dyktuje czasem inne rozwiązania. Tego zjawiska nie da się uniknąć, choć staramy się znacznie je ograniczać.

Utrzymanie wysokiej gotowości technicznej floty PZM jest trudnym zadaniem. Tym bardziej, że w roku bieżącym kieruje się do remontu trzy panamaxy i 3 duże zbiornikowce. Stan jednostek jest dobry, ale dokować trzeba. Dział techniczny prowadzi wnikliwą analizę stanu technicznego statków, przede wszystkim nowych i dużych. Chcemy na bieżąco mieć pełny obraz, a także nie dopuszczać do jakiegokolwiek zaniedbania.

Podstawowe kłopoty ma PZM z konserwacją i malowaniem jednostek. Proces ten w stosunku do dużych statków nie został jeszcze przez stocznie oparty. O ile jeszcze konserwacja kadłubów idzie dobrze, o tyle np. stocznia remontowa w Gdańsku nie ma sprzętu i możliwości szybkiego konserwowania i malowania ładowni i pokryw ładowni. Trwa to miesiącami. Na Zachodzie takie prace na przykład na jednym z „Uniwersytetów” wykonano w 20 dni. Nie ma natomiast zastrzeżeń co do wykonywania prac maszynowych, choć można by tu życzyć sobie by bardziej rytmicznie wykonywano przeroby dobowe.

— **ISTOTNIE** niektóre prace zlecamy dodatkowo — stwierdza inż. Ozarowski. — Staramy się je ograniczać do maksimum. Stocznie natomiast rozbudowują korzystary. Ale na ten temat trzeba by dużo mówić. Proponujemy uproszczenie dokumentacji rozliczeniowej, by była bardziej zwarta i przejrzysta. Trzeba przyznać, że są przypadki gdy nasze załogi, będąc w stocznich krajowych, nie liczą się ze zleceniami, ale staramy się to opinać. Sądząc, że będą wystawiane tylko w koniecznym zakresie. Włączamy do tego działania kolegów ze statków, bo to oni powodują te dodatkowe koszty. Zakładamy ściśle przestrzeganie nakładów, ale nie możemy sobie pozwolić, by statek na pierwszej klasie 4-letniej przebywał w stoczni ponad 140 dni, jak to się zdarzało.

Dla utrzymania floty „w kondycji” wysunięto generalną koncepcję dokowania statków co 2-3 roku, inicjuje się wprowadzenie nowych farb, zmniejszających opór pływania i nowych technologii ich nakładania. Duże statki, które nie mają możliwości wejścia do krajowych stocznii, remontowane są w portach i chodzi o to, by zakres tych prac maksymalnie zwiększać, pozostawiając do wykonania za granicą tylko prace konieczne. Licząc w robociznie netto na remonty floty PZM (wyjąwszy duże jednostki) zabraknie — mimo tegorocznego zwiększenia — 6-7 proc. mocy przerobowej w krajowych stocznich. Jest to spore, zwłaszcza, że pociąga za sobą koszty dewizowe, bo statki muszą być remontowane.

Dlatego też wspólne działania stoczni i armatorów muszą być szczególnie efektywne. Utrzymanie się w planach zaangażowania mocy na każdą jednostkę, terminowe podstawianie statków do remontu, aktywna współpraca załóg z jednej, zaś lepsza organizacja pracy, modernizacja sprzętu, utrzymanie się w przerobach dobowych i uproszczenie rozliczeń z drugiej strony — są kluczem do wykonania zakładanych zadań. Jest to ogromna i skomplikowana praca, niemniej przy pełnym zaangażowaniu obu stron możliwa do zrealizowania. Efektami będą wyższe efekty ekonomiczne stoczni i armatorów oraz zmniejszone koszty remontów polskiej floty za granicą.

Edward WITUSZYŃSKI

wego obciążania poszczególnych wydziałów i służb, co nie pozostaje bez wpływu na wydajność. Dobrze przygotowany remont, a zatem prawidłowa specyfikacja zakresu prac, wcześniejsze zagwarantowanie materiałów i części zamiennych oraz z wyprzedzeniem zamówione moce w kooperacji dają stoczni możliwość sprawnego zorganizowania przebiegu remontu, oszczędzenia czasu i niepotrzebnej szarpaniny nerwów.

Drugim takim warunkiem s'ne qua non sprawnego przebiegu remontu jest terminowe podstawienie jednostki do stoczni. Stocznia rezerwuje bowiem pod określone statki doki i moce produkcyjne w swych specjalistycznych wydziałach. Opóźnienia w podstawieniu statku do remontu łamią ten ład, statek oczekuje potem na rozpoczęcie prac, na dok, na specjalistyczne brygady i cały precyzyjnie skonstruowany plan

przygotowujący specyfikację remontową zupełnie inaczej do niej podejdzie, jeżeli będzie wiedział, że po remoncie pojdzie dalej na tej jednostce. Stoczniozwoć także lepiej pracuje się z załogą, która zna jednostkę i wszystkie jej bolączki. Nowa załoga wysuwa przeważnie listę życzeń i uzupełnień.

Zjawiska, o których była mowa wyżej, są powszechne w całym przemśle remontu statków. Od dwóch lat usiłuję się zmniejszyć ich wpływ na pracę stoczni remontowych. W bieżącym roku postanowiono rozliczać konkretne przeroby na statek co kwartał. Jest bowiem sprawą oczywistą, że przy stałej mocy produkcyjnej stoczni, przekraczanie zapotrzebowania planowanej pracochłonności u mniejsza szanse remontu dalszych jednostek.

— **MOŻEMY** pracować albo efektywnie, albo mniej efektywnie — powiedział nam inż.

SZCZECIŃSKIE PRZEDSIĘBIORSTWO
BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO
w Szczecinieogłasza zapisy na rok szkolny
1978/79do ZESPOŁU SZKÓŁ BUDOWLANYCH do kl. I
w zawodach:

	okres nauki	wiek kandyd.
MURARZ-TYNKARZ	2 lata z internatem	15-18 lat
BETONIARZ-ZBROJARZ	2 lata z internatem	15-18 lat
MALARZ BUDOWLANY	2 lata z internatem	15-18 lat
MONTER WĘWĘTRZNYCH INSTALACJI BUDOWLANYCH	2 lata z internatem	15-18 lat
MECHANIK MASZYN BUDOWLANYCH	3 lata z internatem	15-17 lat
MECHANIK KIEROWCA	3 lata bez internatu	15-17 lat

Poza tym przedsiębiorstwo przyjmuje młodzież do:
2-letniego OHP w Świnoujściu
w wieku 17-21 lat z ukończoną szkołą podstawową
do nauki zawodu:

BETONIARZ-ZBROJARZ MURARZ-TYNKARZ
MALARZ BUDOWLANY CIEŚLA BUDOWLANY

W czasie pobytu w OHP junacy uczęszczają do Zasadniczej
Szkoły Budowlanej w Świnoujściu oraz odbywają zasadniczą
służbę wojskową.

Ponadto przedsiębiorstwo przyjmuje młodzież w
wieku 16-18 lat tylko bez ukończonej szkoły pod-
stawowej do:
2-letniego OHP w Szczecinie-Dąbku
do nauki w zawodach:

MURARZ-TYNKARZ BETONIARZ-ZBROJARZ
BLACHARZ-SZKLARZ CIEŚLA BUDOWLANY
MALARZ BUDOWLANY

W czasie pobytu w hufcu junacy uczęszczają do podstawo-
wego studium zawodowego.

Termin składania dokumentów do Zespołu Szkół Budowa-
nych upływa w dniu 15 kwietnia 1978 r. (świadectwo ukoń-
czenia szkoły do 15 czerwca br.). Do OHP w Świnoujściu
i Szczecinie-Dąbku dokumenty składać do 15 lipca 1978 r.

Wymagane dokumenty do szkoły i hufców OHP:

Świadectwo ukończenia szkoły (do OHP w Dąbku — ostatnie
świadectwo szkolne), 4 fotografie, podanie z określeniem
zawodu i zgodą rodziców, metryka urodzenia, świadectwo
lekarskie o przydatności do zawodu.

Dokumenty do szkoły i OHP prosimy kierować pod adresem:
Szczecińskie Przedsiębiorstwo Budownictwa Przemysłowego,
ul. Storrady 1, 70-952 Szczecin, pok. 121.

Zainteresowanym udzielamy informacji pisemnych lub telefo-
nicznych — tel. 375-57.

516-K

PRACA

KUCHARZ robi przyję-
cia weselne, tel. 89-189,
po godz. 19.30. 2292-G

KUPNO

ZEGAR stojący i kanap-
kę antyczną, tel. 89-189,
Tel. 478-00. 2361-G
NARZĘDZIA szlifierne —
kupię. Tel. 22-78-71. 2365-G

RÓŻNE

TELEWIZYJNE pogoto-
wie. Uznański, telefon
22-85-97. 172-G

TELEWIZYJNE pogoto-
wie. Chłód, tel. 829-145,
22-85-97. 2156-G

POGOTOWIE telewizyj-
ne, tel. 232-006 — Choma,
22-85-97. 2274-G

POGOTOWIE telewizyj-
ne. Ślawnicki, telefon
22-85-14. 2273-G

TELEWIZYJNE pogoto-
wie inż. Wł. Tomczak,
tel. 466-53. 2298-G

POGOTOWIE telewizyj-
ne. Krawczyński, tel.
22-66-81. 2385-G

POSZUKUJE garażu w
okolicy ul. Wikłowiec
i Derdowskiego, telefon
385-03. 2336-G

GARAŻ do wynajęcia

przy ul. Mickiewicza —
tel. 748-11, po godz. 18.

WYKONUJE usługi mu-
rowe, tynkowe, kateko-
wanie. Gryfino, telefon
24-91 dzwonić po godz.
17. 2147-G

ZAWIADAMIAM, że od
dnia 15 lutego br. czyn-
na będzie przy ul. Ko-
pernika 2 nowo otwarta
kwiatkarnia „Scarlett”.
2291-G

SPRZEDAŻ

NOWEGO Fiata 1200 650
— sprzedam. 9 Maja
80/15, tel. 384-38. 2399-G

FIATA 125 p. 1300, rok
prod. 1973 — tanio sprze-
dam. Tel. 789-08, od
godz. 17-23. 2282-G

FIATA 125, 1500 nowego
sprzedam. Oferty
Biuro Ogłoszeń Szczecin
2332.

FIATA 1500 MR/125p —
sprzedam. — Miedziąna
10/2. 2394-G

OPLA Kadett — sprze-
dam. Dąbie, ul. Taboro-
wa 1, wiadomość 11. 12
lutego. 2272-G

SAWOMOBIL Nysę —
sprzedam. Tel. 385-77. 2284-G

WARSZAWĘ z silnikiem
Diesla — sprzedam. Tel.
22-79-79. 2373-G

UŻYWANĄ karoserię —
Skody 1000 MB — sprze-
dam. Tel. 442-28, od 16-
20. 2382-G

NOWY samochód Nysę
sprzedam. Wiadomość:
tel. 744-40. 2216-G

FUTRZAKI — sprzedam.
Tel. 752-10. 2250-G

KOZUCH i futerko dam-
skie — sprzedam. Tel.
776-93. 2227-G

ROZSADE pomidorów
Revermun — sprzedam.
Hangarowa 2 — Kocu-
rowski. 2254-G

AUTOMAT do lodów no-
wy — sprzedam. Telefon
365-72. 2309-G

REGENT 60, Echolana 2,
Vernona 300 N, Small
Stone-Electromarmolix
i mikrofon shure 588 SA
sprzedam. Wiadomość:
Lokietka 7/16, godz. 17-
20. 2295-G

DOBERMANY 6-tygod-
niowe sprzedam. Jakuba
Bojki 35. 2150-G

LOKALE

WYNAJME pokój mał-
żeństwu bezdzietnemu,
ul. Piotrkowska 1 — Gu-
mieńce. 2334-G

PILNIE poszukuję kom-
fortowo umeblowanego
mieszkania, chętnie z ga-
razem. Tel. 22-61-56. 2232-G

ODSTĄPIE samodzielne
mieszkanie, Bezczecze,
ul. Kaperska 34, ewen-
tualnie z garażem. 2263-G

M-2 — sprzedam. Tel.
701-54. 2269-G

DYŻURNE POGOTOWIE

TELEWIZYJNE WPHW

12 lutego br.

ul. Wielka 25, tel. 356-96

lub 359-55

Zgłoszenia przyjmujemy w dniu
dyżuru w godz. 9-12. 521-K

PRZETARG

SZCZECIŃSKIE ZAKŁADY
PAPIERNICZE „SKOLWIN”
ul. Stołczyńska 100

ogłaszają przetarg nieograniczony

na wykonanie renowacji zewnętrz-
nej sieci sanitarnej o przekrojach
średnicy 150, 200 i 250 mm na tere-
nie naszego zakładu.

Całkowita długość sieci przeznaczonej do
czyszczenia i renowacji około 1960 mb.
Rozliczenie w oparciu o kosztorys powy-
konawczy. W przetargu mogą brać udział
przedsiębiorstwa uspołecznione i nieuspo-
łecznione. Oferty w zalakowanych kope-
rach należy składać w Dziale GI, Mecha-
nika, w ciągu 10 dni po ukazaniu się prze-
targu w prasie. Zastrzegamy sobie wybór
oferenta bez podania uzasadnienia. 519-K

Licytacja

P. P. POLMOZBYT

w Szczecinie, ul. Mieszka I 65

zawiadamia,

że w dniu 14.02.1978 r. o godz. 12
na terenie naszego przedsiębiorstwa,
odbędzie się licytacja następujących
samochodów osobowych, w trybie
ustawy przez MHW — Zarządzenie
z dnia 14. I. 1967 r. w sprawie sprze-
daży indywidualnym nabywcą po-
jazdów samochodowych przez przed-
siębiorstwa grupowane w CTHM
POLMOZBYT:

Lp.	Marka	Nr podw.	Cena wy- woławcza
1.	Skoda 105L	1772936	163 369
2.	Skoda 120L	1808748	187 000
3.	Lada 2103	658014	171 926
4.	Zaporozec ZAZ	648798	107 752
5.	Zaporozec ZAZ	645564	108 500
6.	Trabant Lim 601	2431693	77 880
7.	Fiat 125P/1500	592683	101 876
8.	Fiat 126P/650	7252033	79 008
9.	Syrena 105 Lux	350863	85 872
10.	Motorower Jawa	1406229	5 982
11.	Wartburg	12-375595	152 830

Powyższe samochody oglądać można w
dniu 13.02.78 r. w godz. od 14 do 16 i w
dniu 14.02.78 r. w godz. od 8 do 11 przy
ul. Białowieskiej nr 2 (parking samocho-
dów). Motorower marki Jawa, oglądać
można w dniu 13.02.78 r. w godz. 11-17
i w dniu 14.02.78 r. w godz. 10-12 przy
ulicy Smolańskiej 11/13 (PUH-Szczecin).
PP Polmozbyt Szczecin nie odpowiada za ty-
tułu gwarancji i rekolmi za ukryte wady
sprzedanych pojazdów. Biorący udział w
licytacji winni wpłacić wadium 10 proc.
licytowanego pojazdu wraz z podaniem
marki i numeru podwozia, na nasze konto
81025-895 NBP II O/M Szczecin. 517-K

BIURO OGŁOSZEŃ
TELEFON 394-34ZARZĄD WOJEWÓDZKIEJ
HANDLOWEJ
SPÓŁDZIELNI INWALIDÓW

w Szczecinie

zaprasza

wszystkich klientów
do sklepów i kiosków branży

SPOŻYWCZEJ

I PRZEMYSŁOWEJ,

które będą czynne

w wolną sobotę

tj. 11 lutego br.

w normalnych godzinach
handlu.

515-K

TEATR MUZYCZNY
w Szczecinie

zaangażuje

DO ZESPOŁU CHÓRU

KOBIECY I MĘŻCZYZN

w wieku 18-30 lat,

wykształcenie średnie, umuzykalnie-
nie, utanczenie, dobra aparacja.
Możliwość przygotowania do zawodu
systemem studyjnym.

Zgłoszenia
tel.892-93, ul. Potulicka 55a.
520-K

WUSP ODDZIAŁ „URODA”

w Szczecinie

ul. Armii Czerwonej 37

ZATRUDNI

PRACOWNIKA

z uprawnieniami

do strzyżenia psów.

Usługi będą wykonywane

w domu klienta.

Warunki pracy i płacy do
omówienia w Dziale Służby

Pracowniczej Oddziału, telefon
373-04.

518-K

„KURIER SZCZECIŃSKI” — DZIENNIK ROBOTNICZEJ SPÓŁDZIELNI WYDAWNICZEJ „PRASA — KSIĄŻKA — RUCH”. WYDAWCA: Szczecińskie Wydawnictwo Prasowe w Szczecinie. REDAKCJA I ADMINISTRACJA: 70-830 Szczecin, pl. Hoidu Pruskiego 8 skrytka pocztowa 70-952 REDAGUJE KOLEGIUM. TELEFONY: centrala 430-21 sekretariat 457-41, sekretarz redakcji 467-21, sekretariat techniczny 430-21 (wewn. 83), dział miejski 462-33, dział morski 427-71, dział sportowy 379-50, dział łączności z czytelnikami 450-21. Biuro Ogłoszeń 394-34, red. poranna (no godz. 8) 234-928, 224-250, dalekopisy 224-618. Prenumerata na kraj przyjmuje Oddział RSW „Prasa — Książka — Ruch” oraz Urzędy Pocztowe i doręczyciele w terminach do 25 listopada na styżek i kwartał i półroczny na cały rok następnego do 10 każdego miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty na pozostałe okresy roku bieżącego. Cena prenumeraty rocznej — 3,2 zł. Zakłady pracy instytucji i organizacje składają zamówienia na prenumeratę w miejscowym Oddziale RSW a w miejscowościach w których nie ma tego Oddziału w Urzędach Pocztowych bądź u doręczycieli. Natomiast prenumeratorzy indywidualni wyłącznie w Urzędach Pocztowych bądź u doręczycieli. Prenumerata ze zniżeniem wysyłki za granicę, która jest o 30 proc. droższa przyjmuje RSW „Prasa — Książka — Ruch” Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw, ul. Towarowa 28, 00-888 Warszawa, konto PKO nr 1531-71. Nr indeksu 35034 Druk: Szczecińskie Zakłady Graficzne.

Bez czarnej bandery...

STARA to gra, tylko w nowym wydaniu. Dokonuje się abordaż i morduje załogę napadniętego statku, który później jest używany do przemytu narkotyków. Statki takie — najczęściej luksusowe jachty — po jednorazowym użyciu na trasie Kolumbia (lub Meksyk) — Floryda są zatapia-
ne.

Przemycnicy narkotyków, tak jak ludzie, którzy czterdzieści lat temu prowadzili kontrabandę alkoholu, wiedzą, że ryzyko wpadki jest niewielkie. Patrolowanie brzegów Florydy jest niezwykle trudne — tyle tam zatoczek, bagien, rzeczek — a kutry straży ochrony wybrzeża i urzędu celnego zwykle nie nadążają za podejrzanymi łodziami. Co więcej, współczesne gangi posługują się wysokiej klasy urządzeniami elektronicznymi, umożliwiającymi koordynację tras poszczególnych łodzi przemysłowych, podsłuch i zakłócanie komunikacji radiowej stróżów prawa, a nawet jej zagłaszanie. Niedawno w Zatoce Meksykańskiej ujęto jacht wypełniony po brzegi ekwipunkiem wartości pięciu milionów dolarów, na którego widok oko zbierało strażników. Doszli oni do wniosku, że jacht był statkiem dowodzenia.

Rozmiary handlu kokainą i haszyszem na wyżej wspomianej trasie są kolosalne. Zorganizowany świat przestępczy i „wolni strzelcy” zaopatrują w ten sposób 30 milionów amerykańskich palaczy marihuany i osiem milionów użytkowników kokainy. Różnice w cenie zakupu i sprzedaży są tak wielkie, że przedsiębiorcy oprysk mogą stać się milionerem w ciągu jednej nocy.

Niektóre straże przechwytują kontrabandę, ale idącą na pokładzie większych i wolniejszych jednostek. Jedyne co w

tej sytuacji mogą udowodnić, to przemyt, a nie piractwo: ekspedycje potrafią zmienić uprowadzony statek nie do poznania. Ostatnio na Florydzie skonfiskowano ponad trzydzieści ton marihuany i aresztowano kilkadziesiąt osób. Ale znów jest inny problem. Wokół zarówno tego narkotyku jak i kokainy tworzy się atmosfera społecznej przychylności, a w kilkunastu stanach posiadanie jej nie jest karalne.

Współczesne piractwo

Palenie marihuany w stano-
wym krematorium odbywa się na Florydzie raz na tydzień o określonej porze. Dzięki temu młodzi ludzie z okolicy mogą urządzać sobie seanse narkotyczne za darmo na pobliskich wzgórzach, dokąd wiatr niesie kłęby monego dymu.

Wysokie stawki finansowe całej gry sprawiają, że gangi posługują się już nie tylko znakomicie funkcjonującym elektronicznym systemem ostrzegawczym; miejsca ładowania są strzeżone przez gniazda karabinów maszynowych na wypadek gdyby policji zachciało się interweniować.

Wojna, jaka toczy się nieprzerwanie między stronami, nie pozostaje bez wpływu na życie codzienne mieszkańców tego południowego stanu. Ofiarami

strzelaniny, nagle wybuchającej na ulicy czy plaży, padają ludzie, którzy akurat mieli nie szczęście znaleźć się w polu ostrzału. I do tego wszystkiego coraz więcej prywatnych jednostek pływających znika bez śladu na pełnym morzu z kompletem załogi...

PIERWSZY udowodniony akt piractwa odnotowano w sierpniu 1971 roku. Profesjonalna, trzyosobowa załoga jachtu pewnego naftowego milionera przygryzła się na Honolulu na Hawajach do doprowadzenia go właścicielowi zamieszkałemu w południowej Kalifornii. Zbiorniki wypełniono paliwem i wo-

ponad sześćset łodzi z dwoma tysiącami ludzi na pokładzie zniknęło w tajemniczych okolicznościach. Wszystkie one miały podobne cechy charakterystyczne. Proces ginących tego typu łodzi trwa dalej.

Co można na to poradzić? Brak dowodów i brak informacji — praktycznie uniemożliwia działanie. W myśl przepisów ubezpieczeniowych właścicielowi nie przysługują odszkodowania za statek porwany. A jeśli odszkodowanie wynosi milion dolarów? Kto zrezygnuje z takiej sumy i nie będzie się raczej starał przekonać tych z ubezpieczenia, że statek przeprawił w wyniku katastrofy? A następnie, kto ma się zająć siedzeniem?

ZARÓWNO straż ochrony wybrzeża jak i FBI podchodzą do sprawy biurokratycznie. Pierwsza traktuje serio tylko przypadki, w których schwytano porwawcy. A takich przypadków nie ma. Kiedy zachodzi podejrzenie, że łódź została uprowadzona do innego stanu i agencja ubezpieczeniowa informuje o tym FBI, to ostatnie może interweniować tylko wtedy, jeśli jest pewne, że łódź jest warta powyżej 5 tysięcy dolarów, co łatwo ustalić, że została skradziona na pełnym morzu i że na pokładzie popełniono morderstwo. Dwie pozostałe kwestie można ustalić tylko drogą śledztwa, którego FBI nie podejmie się, nie mając pewności, że „jest w prawie”. I tak, z jednej strony straż wybrzeża, która ma 140 samolotów i 115 statków patrolowych, przekazuje podejrzenia przypadki „szczurom ładowym” z FBI, którzy z kolei oczekują, że ci od wybrzeża jacht napierw znajdą. Ot, i błędne koło.

Andrzej DRZEWICKI

Środek obrony przed gwałtami?

WYNALAZCA Paul Leblond zaprezentował funkcjonariuszom policji w Los Angeles preparat chemiczny, który mógłby być nieocenionym środkiem samoobrony kobiet przed napastnikami, którzy usiłują je zgwałcić. Plastikowa kapsułka, którą można rozgnieść paznokciem, zawiera drobną ilość oleju, wydającego odrażający zapach. Odróż — według Leblona — zniechęci na pastnika do molestowania ofiary.

Skuteczność preparatu sprawdzona była praktycznie tylko raz. Zatakowana przez gwałciela kobieta w Vancouverze zgłosiła kapsułkę ukrytą w staniku. Napastnik uciekł, a po 35 minutach odnalazła go policja, gdyż preparat ma tak silną i przykłą woń, że nie ma kłopotu z wytopieniem przestępcy.

Z kapsułką sprzedawany jest dezodorant, który kobiecie pozwala pozbyć się dość szybko przykrego zapachu, a odzież skropioną kilkoma kroplami tego płynu i umieszczona na dwa dni w szczelnym worku plastikowym, nadaje się ponownie do noszenia. Kapsułka z olejem otrzymała nazwę „Rapel” co jest połączeniem określeń w języku angielskim gwałtu (rape) i czapki odpychającej (repel). Cena „Rapel” wraz z dezodorantem wynosi 6,95 dolara.

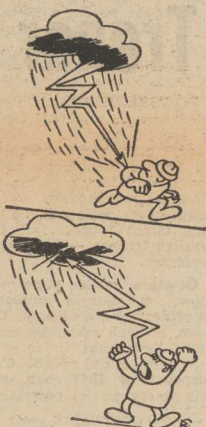
Uśmiechnij się

— Chciałam się tylko pana dyrektora zapytać, czy nowa fryzura pasuje do typu mojej urody.

BEZ SŁÓW

BEZ SŁÓW

— W PRASIE PISALI, ŻE NIE POWINNO ZABRAKNAĆ...
— OCVYWIŚCIE, NIE POWINNO.

— Zabuś, o tej porze zabierasz się do robienia makaronu?

M.H.

Niektóre straże przechwytują transport narkotyków...

Bóg chrześcijański: biały czy czarny?

BIBLIA utrzymuje, że Bóg stworzył człowieka na wyobrażenie i podobieństwo swoje — człowiek natomiast zrewanżował się, przydając sobie bóstwa najczęściej wedle własnego obrazu, przy czym ich wzór stanowiły odbicie sztuki danej kultury, wyobraźni społeczeństwa oraz aktualnego ideału danej epoki. Bóg chrześcijański — to mężczyzna (nigdy kobieta), siedzący na tronie, leżący i brodaty — dysponent mądrości i doświadczenia. Oczywiście — biały. I jako biały został przeniesiony przez misjonarzy do Murzynów. „Bóg biały był dla Afrykanów Bogiem polegi kolonialnej — pisze Jean Polin, komentując problemy teologii Murzynów amerykańskich. — Dla Afrykanów przewiezionego niewolniczo do Ameryki był białym Bogiem białych panów, którzy ich wyrwali z własnego kraju, bili,

wyzyskiwali i upokarzali. Jak ten Bóg, który swym wiernym dawał władzę pozwalającą sprowadzić innych ludzi do stanu niewolności, mógł stać się Bogiem Murzynów?”

Polin utrzymuje, że anglikanizm i inne wyznania osiadłe w Ameryce Północnej nie wierzyły, by Murzyni mogli mieć duszę i podlegać zbawieniu przez Chrystusa, natomiast bardzo usilnie pracowali nad wykorzenieniem z pamięci Murzynów wszystkiego, co mogło nawiązywać do wierzeń afrykańskich, uznanych za przejawy działalności szatana. Tak więc, przeciwnie niż u Murzynów w Brazylii, chrześcijaństwo Murzynów północnoamerykańskich nie zachowało praktycznie żadnych pozostałości afrykańskich. W XIX w. różnie wyznania chrześcijańskie zaczęły podejmować w Ameryce Północnej rozległe akcje misjonar-

skie wśród Murzynów — niezależnie od swych orientacji prawniczych czy antyniewolniczych, bowiem Biblia służyła też za usprawiedliwienie niewolnictwa. Wszakże współobecność białych i Murzynów w świątyniach nie była możliwa — i stopniowo wyłoniły się wspólnoty określające się jako afrykańskie: „Czarny Kościół był od początku z ludem murzyńskim. W czarnym Kościele było życie, a życie było światłem ludu murzyńskiego” — pisał jeden z teologów murzyńskich, parafrazując Ewangelię według św. Jona.

Chrześcijaństwo czarne przyniosło — zdaniem Polina — zwartość społeczności murzyńskiej, rozproszonej w Stanach Zjednoczonych; Biblia służyła się księgą, z której Murzyni czerpali zachętę do przeciwstawiania się sytuacji upodlenia. I to niezależnie od pierwotnych intencji kościołów

„białego chrześcijaństwa”, które zbyt często i zbyt długo znajdowały się w sojuszu z siłami podtrzymującymi niewolnictwo. Tym samym jednak Bóg przyodziewał się w murzyńskość, a Chrystus stawał się czarnym mesjaszem.

Dziś w protestanlizmie amerykańskim oraz w katolicyzmie można zaobserwować rosnące zainteresowanie murzyńskimi kościołami USA oraz czarną teologią (tzn. murzyńsko-amerykańską, lecz nie afrykańską). Częściej — jak się wydaje — chodzi o analizę błędów i uchybień popełnianych w ubiegłych stuleciach przez chrześcijaństwo zachodnie; częściowo wszakże mogło to być próby lepszego poznania — dla ściślejszego zespolenia — w imię większej siły przez większą zwartość.

